SVĒTDIENAS

VĒSTIS

OGRES TRĪSVIENĪBAS BAPTISTU DRAUDZES LAIKRAKSTS

Prieks un mīlestība

Ar Maiju Tikmani sarunājās Inga Plūmīte | *4. lpp*

2018/10 (117)

Konference «Dziedināšana garam, dvēselei un miesai»

12.-14.oktobris,

Ogres Trīsvienības baznīcā, Vidus pr.15, Ogrē

Pērs-Alfreds Rozenbergs-Dīms (Norvēģija) sadarbībā ar macītājiem Daini Pandaru, Agri Ginko un Filipu Hepīsu organizē trīs dienu konferenci par dziedināšanu ar tematiskām sesijām, aizlūgšanām un praktizējošām darbnīcām, kurās būs iespēja mācīties praktizēt Svētā Gara dāvanas!

PROGRAMMĀ PAREDZĒTS:

Piektdien, 12.oktobrī pl.18.00 – Sesija «Gara dziedināšana»

Sestdien, 13.oktobrī:

pl.11.30-17.30 - Praktizējošas darbnīcas deviņās Gara dāvanās

Pl. 18.00 – Sesija «Dvēseles dziedināšana»

Svētdien, 14.oktobrī pl.11.00 Dievkalpojums un tēma «Miesas dziedināšana»

IEEJA: 3.50 EUR, kas ļaus nodrošināt tēju un kafiju dalībniekiem

KONTAKTĀLRUNIS: Pērs-Alfreds (26397840)

KUR **MEKLĒT** ATBILDI?

"Bet, kad jums sacīs: "Jums jāprasa zīlniekiem un pareģiem, kas muld un čukst," - tad atsakait: "Vai tad tautai nav jāgriežas pie sava Dieva? Jeb vai tai ar jautājumiem par dzīvajiem jāgriežas pie mirušajiem?"" *(Jesajas 8:19)*

Oktobris ir mums pietuvojies kopā ar tumšo laiku. Dienas kļūst īsākas un naktis garākas. Vērojot komercproduktus veikalos, varam novērot, ka tuvojas Helovīni jeb "ārzemju veļu" laiks. Ezotērikas pasaule tic, ka 31. oktobra naktī garīgā un materiālā pasaule saplūst vienā, tāpēc tiek īpaši praktizētas dažādas okultas darbības, piemēram, zīlēšana, mirušo garu izsaukšana un dažāda veida upurēšanas. Biznesa pasaule dzenas pēc naudas, tāpēc tai garīgās patiesības ir otršķirīgas, un, ja bērnam var ietirgot velna, zombija vai raganas masku, tad ir padarīts "svētīgs" darbiņš! Nožēlojami, ka materiālās lietas kļuvušas svarīgākas par garīgajām patiesībām. Tā kā mēs, latvieši, esam skeptiski pret visu svešo, tad daudzi saka: "Nesvinēsim helovīnus, jo mums taču ir savi svētki – Miķeļi un Mārtiņdiena." Bēgot no vilka, gribam ieskriet lāča nagos. Nevajag mums ārzemju okultismu, mums ir pašiem savējais! Helovīna svētku saldumu vākšana pa mājām ir tikai ziediņi, salīdzinot ar to māņticības un burvestību pilno praksi, kāda ir latviešu pagāniskajos svētkos. Pēc vēstures mēs zinām, ka ne jau šī pagāniskā prakse atnesa latviešu tautas atdzimšanu un uzplaukumu, bet gan brāļu draudžu kustība 19. gadsimtā Vidzemē.

Pirms kāda laika LTV raidījums "Aizliegtais paņēmiens" centās saprast, vai ir vērts meklēt palīdzību pie zīlniekiem un ekstrasensiem gadījumā, ja ir pazudis cilvēks. Eksperiments bija interesants ar to, ka ekstrasensus intervēja pārģērbies cilvēks, kurš pats bija redzams fotogrāfijā kā "meklējamā" persona. Bija pārsteidzoši redzēt ne tikai to, ka ezotērikas eksperti nespēja atpazīt intervētāju redzamajā bildē, bet arī to, ka lielākā daļa no viņiem paziņoja, ka šīs cilvēks, iespējams, vairs nav dzīvs, lai gan patiesībā viņš sēdēja viņu priekšā.

Svētajos Rakstos pravieša Jesajas grāmatā tiek uzdots jautājums - "Vai tad tautai nav jāgriežas pie sava Dieva? Jeb vai tai ar jautājumiem par dzīvajiem jāgriežas pie mirušajiem?" Respektīvi, vai tie, kuri nav ticībā Kristum garīgi atdzimuši no Svētā Gara, var dot Dieva bērniem atbildes? Protams, ka nē. Mēs saņemsim tikai maldus un atvērsim durvis dēmoniskai ietekmei savā dzīvē!

Bet, kur ir jāmeklē atbildes? To varam lasīt Rakstu vietas nākamajā pantā: "Pie bauslības un liecības". Tas nozīmē, ka ir jālasa, ko saka Dieva Vārds, un jāklausās, ko liecina Svētais Gars. Mūsdienās diemžēl kristīgajā pasaulē šīs lietas nereti tiek atdalītas. Vai nu tikai Bībele vai tikai Svētais Gars! Taču Svētais Gars nekad nerunās pretī Sevis iedvestajiem Rakstiem, tāpēc mums vajadzīgs pārbaudīt mūsu sapratni par Rakstiem ar Svētā Gara liecību, un Svētā Gara liecību pārbaudīt ar Rakstiem. Ja abas puses sakrīt, tad atradīsim pareizās atbildes!

Pārbaudīsim garus, nenicināsim pravietošanu, to, kas labs, paturēsim, to, kas ļauns, atmetīsim!

Draudzes mācītājs
Dainis Pandars

PRIEKS UN MĪLESTĪBA

Šomēnes arī mūsu valstī tiek atzīmēta Starptautiskā senioru diena, tāpēc šoreiz intervija ar vienu no mūsu draudzes seniorēm, vēl joprojām algotu darbu strādājošo astoņdesmitgadnieci Maiju Tīkmani.

- Maijiņ, šogad (18. jūnijā) Tu nosvinēji 80 gadus. Kā Tu tajos jūties?

- Man liekas, ka man ir 18. Bez jokiem! Bet, ja kaut kas sāp, tad sāp. Tad es liekos gultā, atguļos, palūdzu Dievu, iedzeru kādu tableti. Pēc kāda laika pāriet. Izguļos. No rīta – viss kārtībā. Tiešām dažbrīd aizmirstu, ka man ir 80. Es par to nedomāju. Man ir vienalga – divas krunkas vairāk vai mazāk.

- Pastāsti lūdzu, ar ko Tu šobrīd nodarbojies?

- No rīta ceļos 6 vai 5. Tad aprūpēju Rūķi. Taisu viņam brokastis. Paēdu pati, nomazgājos utt. Tad, kad viss ir sadarīts, apmēram 11-12 braucu uz Rīgu, uz darbu projektēšanas birojā. Šobrīd projektēju kādai viesnīcai un privātmājai lietus un sadzīves kanalizāciju. Apmēram no 12.20 līdz 19.00 esmu darbā. 21 vai 21.30 esmu mājās. Apkopju Rūķi. Pagatavoju vakariņas. Paēdam. Un tad – priecājos, ka tieku līdz gultai. Nākošajā rītā viss sākas no gala. Ja kādu dienu jūtos pārāk bezspēcīga, tad aizsūtu ziņu savam priekšniekam un uz darbu nebraucu, bet guļu, guļu un guļu. Tā gulēšana notiek apmēram reizi 2-4 nedēļās, kad vairs nevar. Parasti tas ir saistīts ar laika apstākļiem, spiedienu gaisā un citām sīkām lietām, kas visas kopā izveido kādu sakritību. Nu tad gan man liekas, ka man ir 80.

- Kas ir Rūķis?

- Rūķis ir mans draugs, ar kuru es pirms 16 gadiem iepazinos kādā ballē. Nu jau 12 gadus Rūķis ir uz gultas, jo kāds savā laikā gribēja viņu nogalināt. Par Rūķi draugu nosaucu tādēļ, ka viņš bija ļoti labs un gādīgs pret mani, un arī pēc izskata viņš līdzinājās rūķim.

- Kas Tev dod spēku Tavos gados darīt to, ko Tu dari?

- Tikai Jēzus. Tikai Dievs. No tā brīža, kad es piedzimu, līdz šai dienai. Un zinu, ka mani ir sargājušas un sargā manas vecvecmammas, vecāsmammas un mammas lūgšanas. Man ir pat iedots vecvecmammas Maijas vārds. Par tēva radiem es tik daudz nezinu. Zinu tikai to, ka tad, kad man bija 5 gadi, mana tēva tēvam bija jau pāri 90. Mans tēvs bija viens no jaunākajiem vectēva daudzajiem bērniem.

- Kas Tev dzīvē dod tik daudz prieka, kurš staro no Tevis nepārtraukti?

- Es tāda esmu piedzimusi. Vienmēr par visu esmu priecājusies. Par puķēm, smaržām, sajūtām. Par zemi zem mazām, plikām pēdiņām, par svaigi zāģētu dēļu smaržu mājas pagalmā, par ozona smaržu. Par darbu, par Dieva dotajām iespējām, par cilvēkiem. Un vēl, un vēl, un vēl...

- Tu vienmēr izskaties tik eleganti! Kā Tu paspēj vēl uz frizētavu aiziet?

- Uz frizētavu eju reti. Parasti pati matus ieveidoju. Pāris reizes esmu likusi ilgviļņus – vienreiz elektriskos, otru reizi ķīmiskos. Tad ar tiem pēdējiem – ķīmiskajiem - pietika līdz šai dienai, jo es izskatījos pēc auna un vēl trakāk.

- Kāds būtu Tavs novēlējums citiem senioriem draudzē un ne tikai draudzē?

- Neaprunāt un nevaidēt! Celties un iet arī tad, kad nevar! Un, kad sāp, - izslēdz to! Izliecies, ka nesāp! Un kusties! Un pēc stundas tiešām nesāpēs. Un lūdz Dievu, lai Dievs palīdz! Un, sātan, ārā! Lai viņš tur aiziet pastaigāties... uz elli, un lai nemaisās pa kājām. Sātans jau arī mums "palīdz" sāpēt, "palīdz" mums dumas domas domāt. Visu ko, jo viņš visu laiku ir klāt. Ļauj tikai viņam vaļu. Vajag ticēt pa īstam Dievam! Nevis tā – nolūdz, un nu jau tagad būs. Tā nemaz nebūs.

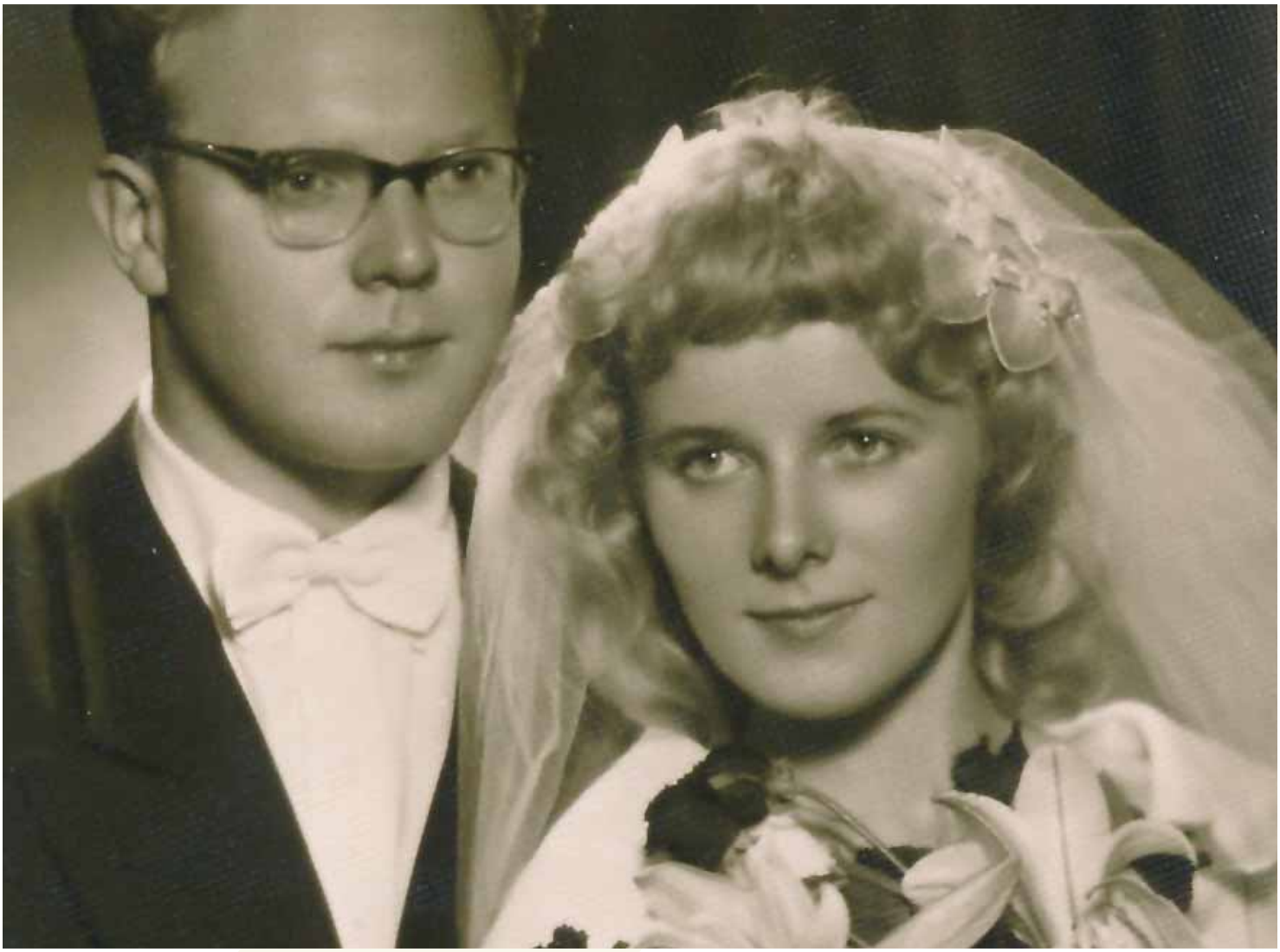

Maija kopā ar vīru Laimoni laulību dienā. Foto: No personīgā arhīva

No sirds jāmīl! No sirds jāmīl Dievs, Jēzus! Nu tā, pilnīgi ar visu miesu! Tā, ka gribas Viņu apkampt! Apkampt Viņa kājas! Viņu pašu apkampt un turēt, un nelaist vaļā!

- Ko Tu domā par Senioru pasākumiem, kuri šogad draudzē ir notikuši?

- Biju tikai uz pirmo no šiem pasākumiem. Vispār tas bija forši, man patika.

- Kur un kā pagāja Tava bērnība?

- Līdz manam un manas dvīņumāsas divu gadu vecumam, dzīvojām Zaubē (netālu no Ērgļiem). Pēc tam Kastrānē un jau pēc kara – Mārupē, kur vecāki no valsts izpirka māju. Mārupē mums bija siltumnīca un daudz darba. Tur mēs arī sākām iet skolā. Vācu laikā pa nedēļām mamma mācījās Rūjienas Piensaimnieku skolā. Viņa tika stāstījusi, kā tad mācījās, kā sākās skolas diena. No rīta visi bija zālē. Ienesa karogu. Nodziedāja himnu. Varbūt vēl kaut ko darīja, to es vairs neatceros, bet himnu noteikti nodziedāja, un tikai tad gāja pa klasēm. Arī tagad vajadzētu skolā dienu sākt ar karogu, ar himnu un ar lūgšanu, ar Tēvreizi. Un būtu labi. Kā savādāk lai iemāca bērniem Dzimtenes mīlestību? Mamma bija izmācījusies arī par šuvēju un kara laikā, kamēr tēvs bija pazudis, ar šūšanu pelnīja ģimenei iztiku. No mammas šūt iemācījos arī es. Esmu šuvusi visu ko, ieskaitot balles kleitas un mēteļus – gan sev, gan draudzenēm. Kad man bija kādi 9-10 gadi, es ļoti gribēju iemācīties cept pīrāgus un plātsmaizes, jo man ļoti patika tikko izceptas maizes smarža, man patika un patīk pats process. Tas man vēl joprojām rada baudu un prieku. Jau agri man gribējās arī pašai mazgāt veļu, jo ļoti, ļoti patika tīras, svaigi izmazgātas, veļas smarža. Atceros, kad man bija gadi 7, mamma slima gulēja gultā, bet es turpat, uzkāpusi uz ķeblīša, uz īstas lauku plīts, vārīju putru. Mamma stāstīja, kas, kā jādara, kas, kur jālej, kāpēc jādara tā vai šitā, un es vārīju putru. Un visi bijām paēduši.

Kara laikā bija tā, ka nekad nevarēja zināt, kurā brīdī tavā mājā ienāks krievs un kurā brīdī – vācietis. Un bija pat tā, ka vācieši pārģērbās par krieviem, un nāca prasīt ēst. Un nedrīkstēja viņiem neko dot, jo citādi veda prom uz Vāciju, uz darba nometnēm. Atceros kādu svētdienu, kad tante bija atbraukusi no Rīgas. Viņa paglāba mūs,

jo īstā dienā, īstā laikā, īstā stundā Dievs viņu bija atsūtījis pie mums. Bija saulaina svētdienas diena, tā uz rudens pusi, kad šie atnāca. Tante uzreiz pa durvīm ārā, un tik stāsta, ka pašiem nav, pašiem nav. Viņa šito vāciešu jociņu zināja, bet mēs taču nezinājām, mani vecāki nezināja. Tā mēs neko viņiem arī neiedevām. Bet viņi vēlāk aizgāja uz citām mājām, un tos pēc tam aizveda, jo kaimiņi iedeva ēst, pažēloja.

Bērnībā bija tā, ka māsu parasti vāca vecāmamma, un mani - mamma. Vienalga, kur viņa gāja dienā vai naktī, viņa visur mani ņēma līdzi. Savukārt, vecāmāte – māsu, lai mēs nepaliekam pa vienam kaut kur un nenoklīstam. Divus vākt ir grūti, bet pa vienam - daudz vieglāk. Atceros, ka reiz mani pamodināja naktī – vajagot celties, vajagot iet. Mamma mani ņēma līdzi, jo es klausīju un neraudāju, māsa raudāja, uzreiz kašķējās un viss gāja pa gaisu. Bet es nē. Atceros, ka reiz naktī bija atnākuši kaut kādi partizāni un mammai vajadzēja rādīt viņiem ceļu uz kādām 3,5 – 4 km tālām kaimiņu mājām. Bija nakts. Spīdēja mēness. Bet vēl vācieši laida raķetes, lai izgaismotu apkārtni. Atceros, ka mēs tur aizgājām, parādījām tās mājas un nācām atpakaļ. Mūs, par laimi, nenošāva, lai gan mamma nebija droša, ka viss beigsies labi. Tie bija tādi laiki.

- Kur bija Tavs tēvs tajā laikā?

- Viņš tajā laikā skaitījās pazudis. Kad karš sākās, viņš pazuda un viss. Tikai pēc kara, kad viņš atgriezās, mēs sapratām, ka sarkanā armija, bēgot no vāciešiem, bija viņu paņēmusi līdzi. Visticamāk tāpēc, ka mans tēvs mācēja vācu valodu, krievu armija viņu "paķēra" līdzi par tulku. Atceros, ka visu to laiku, kamēr tēvs bija pazudis, mēs katru rītu un katru vakaru lūdzām Dievu par viņu, lai Tas Kungs viņu sargā.

Kara laikā mamma visu manu un māsas drēbju kabatiņās bija salikusi aizsardzības vārdus no Bībeles, kurus viņai bija iedevuši kādā baptistu draudzē. Savukārt, pēc kara mēs kopā ar mammu un vecomammu tikām gājušas pat uz pareizticīgo baznīcu.

Kad man bija 8-9 gadi, man plīsa aklā zarna. Un, ja nebūtu bijušas mammas un vecāsmammas lūgšanas un penicilīns, es, visticamāk, nebūtu izdzīvojusi. Toreiz es slimības murgos "gāju" pa tādu kā tuneli un pavasarī mācījos no jauna staigāt. Līdzīgā situācijā es nokļuvu arī 1-2 gadus vēlāk, kad man bija vidusauss iekaisums. Toreiz man esot bijusi tik liela temperatūra, ka termometrs to jau vairs nespēja parādīt. Atceros, ka arī tad es "gāju" pa tādu pašu tuneli. Domāju, ka kādam toreiz kaut kas nepatika un tāpēc, iespējams, uzlika man lāstu, jo, lai gan mēs ģimenē lūdzām Dievu, tomēr pilnīgas aizsardzības nebija, jo nebija arī īstas izpratnes par Dievu un attiecībām ar Viņu.

Bērnībā mums mājās nekad netrūka piena produktu, jo vecāki strādāja pienotavās un krejotavās. Vēl joprojām man piena produkti ir ļoti vajadzīgi. No bērnības man līdzi nāca sapnis par to, ka man reiz būs pašai sava māja un sava brūna govs. 1990. gadā, kad Latvija bija atguvusi neatkarību, mans vīrs atguva īpašumā sava tēva mājas un zemi Vecumniekos. Tad arī piepildījās mans sapnis par māju un govi. Es aizgāju no darba agroprojektā un nopirku govi. Vēl tagad atceros to prieka un laimes sajūtu slaucot govi un no rīta ejot uz kūti un sajūtot svaigu kūtsmēslu smaržu. Šo smaržu es nemainītu ne pret vienu no franču smaržām. Tajā laikā saimniekoju gan mūsu īpašumā, gan arī strādāju Vecumnieku domē savā specialitātē par inženieri, savukārt vīrs palika strādāt un dzīvot Rīgā, uz laukiem atbraucot brīvdienās. Kad mans vīrs Laimonis 1998. gadā nomira, mums bija 2 govis, aitas, cūkas, suns, kaķis un vistas. Pēc vīra nāves saimniecību nācās izpārdot, jo viena ar visiem darbiem galā tikt nevarēju.

Studiju laikā, pa vasarām, pelnīju naudu Jūrmalā, organizējot ekskursijas atpūtas nama apmeklētājiem - māmiņām ar bērniem. Esmu

strādājusi arī Pionieru nometnēs Asaros un Jaundubultos.

Studiju gados piedalījos pašdarbībā – esmu gan dziedājusi, gan dejojusi.

Kādu brīdi esmu strādājusi Arhitektūras muzejā. Arhīvā. Tur bija tik interesanti! Ik pa brīdim uz šo muzeju atsūtīja materiālus par arhitektiem, kas bija latvieši, bet nedzīvoja Latvijā, kas kaut kur ārpusē uzturējās – Kanādā, Vācijā, Zviedrijā, Austrālijā, nu, jebkurā pasaules malā. Un kad atkal atsūtīja kādu jaunu materiālu, man vajadzēja visus dokumentus ņemt no kastēm ārā un reģistrēt. Lai es to varētu izdarīt, man vajadzēja visu pārcilāt, apskatīties, izdomāt, ko un kā labāk darīt. Tas bija tik interesanti! Zini, kad es strādāju šo darbu, laiks tik ātri pagāja, ka tikai jutu - viss ir baigi kluss. Izrādās, ka visi pārējie jau ir projām. Un pulkstens ir jau ap deviņiem. Bet man darba laiks beidzās piecos.

- Kāpēc Tu aizgāji no tā darba?

- Tur ļoti maz maksāja. Pēc tam es aizgāju uz to biroju, kur es vēl tagad strādāju, kur mans vīrs iepriekš bija strādājis par arhitektu. Vienu brīdi es strādāju abās vietās – gan arhīvā, gan birojā.

- Kas Tev ir Jēzus Kristus?

- Viss. Viss. Viss. Pilnīgi viss. Zinu to 100% -īgi.

- Cik zinu, Tu kādreiz dzīvoji Rīgā un apmeklēji citu draudzi.

- Pēc vīra nāves, kad biju brīva, izgāju iesvētes mācību Jāņa baznīcā. Mans vīrs ne par ko negribēja ne iesvētīties, ne laulāties baznīcā, ne dēlu kristīt. Dēls pats izdomāja un nokristījās, kamēr tētis vēl bija dzīvs. 2000. gada 5. martā bija manas iesvētības. Tas bija skaisti! Es nevienam to neteicu. Nevienam. Un neviens nenāca mani sveikt. Toties es nopirku 3 baltas rozes un uzdāvināju abiem mācītājiem un draudzes vecākajam. Un es domāju tā – neviens viņiem nedāvina, visi tikai tiem iesvētītajiem – čupām, kaudzēm, ziedi birst pa zemi, nezin, kur tos visus likt? Tā kā es draudzenēm nestāstīju, neviens nezināja. Tas bija mans. Tā bija mana viskarstākā vēlēšanās – iesvētīties un būt draudzē. Tas bija mans sapnis. Un es tur nokļuvu. Un es biju laimīga. Un tad, kad es aizbraucu mājās, laikam, otrā dienā tikai pastāstīju dēlam un viņa draudzenei. Es biju ļoti laimīga!

2002. gadā iepazinos ar Rūķi. Kad Rūķis vēl bija vesels, mēs braucām pa Latviju visur – pa muzejiem, pa baznīcām - ļoti daudz kur.

- Vai taisnība, ka jums šovasar bija tikšanās ar Tavas 1. klases klasesbiedriem?

- Jā. Jau trešo gadu pēc kārtas. Sanācām kādi 15. Cits ar sievu, cits bez. Cita ar vīru, cita bez. Bijām ļoti draudzīga klase. Citi mūs par to apskauda. Pati interesantākā bija pirmā tikšanās, kad katrs stāstīja par savām skolas laika blēņām. Man pašai blēņu bija maz. Tomēr tie, kuri bija tie lielākie palaidņi, tagad izrādās tie foršākie cilvēki. Saproti? Un visi tie pārgudrīši, visi tie pareizie, nu tā. Tu neesi ievērojusi, ka dzīvē ir tādi cilvēki, kas ir... nu, kā lai to izstāsta? Tādi, nu - viņi grib būt tie īstākie, viņi grib būt tie pareizākie, viņi tā kā gribētu iet pasūdzēties, viņi tā kā gribētu būt pašā priekšā un vispār ļoti pareizi. Tādi, kam ir viltība iekšā. Saproti? Tas pašlabums. Man nekad nav bijis pašlabums. Es vienmēr esmu domājusi par to, kā es varu kādam izdarīt kaut ko labu. Un viss. Man nekad nav bijusi vēlēšanās krāt naudu. Man nekad nav bijusi vēlēšanās krāt mantu. Vienīgais – kaut kādu gudrību, zinības. Kaut kādas tādas lietas. Es nekad neesmu apskaudusi, ka kādam ir kaut kas smuks – smuka somiņa, vai smuka kleita. Kleitu es uzšūšu pati. Mazliet sakrāšu un nopirkšu arī somiņu, kad man vajadzēs, vai kurpes, vienalga ko. Bet man nav bijis tā, ka, nu, viņai ir, un man vajaga tādu pašu. Nu nevajaga man. Man tas ir pilnīgi vienaldzīgi, kas otram ir. Kaut vai zelta kroņi. Tāda jocīga es

Sveikšana nesenajā dzimšanas dienā. Foto: No personīgā arhīva

esmu. Nē, nu man gribās uzpucēties. Piemēram, tagad uz baznīcu ejot, pirmām kārtām es pucējos Dievam par prieku. Tas ir pats pirmais. Otrais, lai cilvēkiem nebūtu nepatīkami uz mani skatīties. Kad es no rīta ģērbjos, es katru apģērba gabalu, kuru grasos uzvilkt, nosvētu un tikai tad velku mugurā. Un tā es daru jau ļoti sen, gandrīz visu savu mūžu. Un es nezinu, kāpēc es tā daru. Nezinu, kas man to tā liek darīt. Es vienkārši tā daru. Un viss. Un tad es jūtos labi. Un pat rotas, jebko, ko es sev uzlieku, es iepriekš nosvētu. Varbūt esmu superjocīga, bet nu tāda es esmu.

- Ja Tu gāji Jāņa draudzē, kā Tu nokļuvi pie mums?

- 2006. gadā atnācu dzīvot uz Ogri, jo Rūķis bija slims. Biju solījusies viņu kopt un auklēt. Dzīvojot Ogrē, pabiju vairākās Ogres draudzēs, tomēr mana sirds savu mājvietu atrada šeit, šajā draudzē.

- Vai Tev ir kāds mīļākais Bībeles pants?

- Tēvreize. Tur ir viss. Vispār Bībele - tā ir visa dzīve. Atceros, bērnībā vecāmāte ik pa laikam noskaitīja kādu pantu. Es vēl nodomāju, kāda viņa gudra! Bet, kad sāku lasīt Bībeli, sapratu, ka tie nebija vecāsmātes pašas panti, bet visi no Bībeles.

- Ko Tu gribētu novēlēt Latvijai 100. dzimšanas dienā?

- Cilvēkiem, ja vien viņiem ir kaut kripata prāta, lai viņi pievēršas Dievam un tieši Jēzum no visas sirds, no visas dvēseles, tik, cik spēka, un patiesi. Lai neliekuļo! Noskaitīt pantiņu nav nekāds brīnums, to var visi iemācīties. Bet ticēt un lūgt par Latviju, par cilvēkiem, par katru, kas ir apkārt, un par sevi. Nevis pesteļoties, nevis skriet burties un nezin ko tur citu vēl darīt. Un draudzei, piemēram, vajaga nākt tur, kur viņa ir atnākusi, uz Dievnamu, nevis skraidīt apkārt. To man iemācīja Jāņa baznīcā. Negribi? Tev nepatīk? Tev nepatīk mācītājs? Tev vēl otrs nepatīk? Labi, ej, sameklē un dodies prom! Un tie, kas ticēs šim mācītājam, ticēs šim te visam, tie šeit nāks un tiem šeit ir jānāk. Nav ko skraidīt apkārt no vienas sētas uz otru. Un tad tai galvā – virpuļi!

Ar Maiju Tīkmani sarunājās Inga Plūmīte

MAIJIŅAS PATEICĪBA

Esmu ļoti priecīga un no sirds pateicos Zaneripu ģimenei par uzņemšanos sarīkot manu dzimšanas dienu savā mājā. Mīļas bučas arī grupiņas meitenēm - Ingrīdai, Airai, Dainai, Aijai Staņus, Zanītei, Ieviņai, Rutiņai, Silvijai un, protams, Mārim. Paldies jums visiem! Tā bija viena no jaukākajām iespējām manā mūžā, ka savā dzimšanas dienā varēju būt kopā ar kristiešiem – Dieva bērniem!

Paldies!

PRAKTISKA **SAIKNE**

Grāmatas "Izlaušanās" autors, meklējot patiesu kristietību, un mācoties saklausīt Dieva pamudinājumus, dalās pieredzē par savu kluso laiku ar Dievu no rīta. Tieši tas ir laiks, kas palīdz izveidot tik vitāli svarīgo un praktisko saikni ar Radītāju, kas turpina pastāvēt visas dienas garumā.

Sajutu kārdinājumu apsēsties gultā un vēl pastrādāt. Biju iemācījies, ka nākamā diena sākas iepriekšējās dienas deviņos vakarā. Ja neesmu gultā deviņos, es nepiecelšos pietiekami agri, lai pavadītu sev nepieciešamo laiku ar Dievu.

Šis laiks man ir svarīgs. Tas man ir tik svarīgs tāpēc, ka esmu sapratis – es esmu svarīgs Dievam! Tas ir brīnišķīgs laiks, kad varu nākt pie Viņa kā sava vislabākā Drauga un tikt Viņa žēlastības piepildīts un spēcināts jaunajai dienai. Katru rītu es pavadu daudz laika lūdzot un klusībā pārdomājot Viņa Vārdu. Es lūdzu Debesu Tēvu sagatavot mani gaidāmajām cīņām. Viņš ne tikai zina, kas mani gaida, bet Viņš ir arī izplānojis manu izglābšanu. Dieva gatavība mani glābt ir pastāvīga atklāsme manai notrulinātajai uztverei par to, cik ļoti Viņš mani mīl.

Šajā laikā es nestudēju doktrīnas. Es vēršos pie Dieva Vārda kā grēcinieks, kuram izmisīgi nepieciešama glābšana. Es nāku pēc atskārtas par kādu, kas ir daudz svētāks un varenāks par mani. Kad cilvēks raugās uz majestātisku kalnu vai Lielā kanjona diženumu, normāla reakcija ir apbrīna un bijība. Ja vien tavu prātu nenotrulina alkohols vai narkotikas, tu aptver cilvēka sīkumu un nenozīmīgumu. Tā ir Dieva atklāsme, ko meklēju ik rītu, atklāsme, kas liek man apzināties, cik esmu vājš un bezspēcīgs.

Ja pēc šī īpašā, Dieva tuvumā pavadītā laika izjūtu savu lielo vajadzību, tas manī vairo vēlēšanos būt ar Viņu arī turpmākajās dienas gaitās, jo apzinos, ka bez Viņa neko nespēju.

Tik daudzi, kas ir mēģinājuši ieviest savā dzīvē rīta svētbrīžus, tomēr nerod tajos spēku. Viņi izsaka savas lūgšanas, varbūt lasa Bībeli un citas garīgas grāmatas, bet neatrod dzīvu saikni ar spēka Avotu. Tā kā tā ir jauna pieredze, mēs neesam intuitīvi sagatavoti saziņai ar Visvareno. Cilvēki galvenokārt mācās, vērojot un atdarinot, bet personiskais svētbrīdis pēc definīcijas ir intīma un privāta lieta, nevis kas tāds, ko varam pārņemt no citiem. Kā gan mums to apgūt?

Iespējams, vissvarīgākā lieta, ar kuru varu dalīties no savas pieredzes, ir kavēšanās Dieva klātbūtnē. Ja šķiet, ka Viņš ar mums nekomunicē, tas vēl nenozīmē, ka šis laiks ir bezvērtīgs. Galvenais iemesls, kāpēc mums neizdodas izveidot saikni ar Dievu mūsu svētbrīdī, ir tas, ka mēs neatvēlam pietiekami daudz laika, lai atslēgtos no dzīves nastām, lai apzinātos savu vajadzību un kļūtu iekšēji klusi un gatavi mācīties.

Meklējiet Dievu tā, kā slīcēji meklē glābšanu. Ilgojieties nevis pēc reliģiskām vai Bībeles zināšanām, bet pēc paša Dieva pazīšanas jeb atzīšanas, jo Viņš saka: *"Es tiem piešķiršu gribu Mani pazīt, ka Es esmu Tas Kungs, un tie būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs, jo tie atgriezīsies pie Manis no visas savas sirds"(Jer.24:7)*.

Pēc šī klusā laika ar Dievu joprojām saglabājas iespēja, ka atkal pamostas mans "es".

Torīt, paēdis brokastis, steidzos pabeigt savus mājas darbus, jo drīz bija jāierodas Denam. Mēs esam sadalījuši darbus tā, lai visas rūpes par saimniecību negultos tikai uz manas sievas pleciem. Zēni saklāj savas gultas un pēc tam palīdz gatavot ēdienu un tīrīt istabas. Mans uzdevums ir sagatavot ģimenes kopējo svētbrīdi, sakārtot mūsu guļvietu, ienest malku un noslaucīt lieveni. Tāpat es palīdzu arī citos darbos, kur rodas kāda vajadzība.

Ejot garām dēla guļamistabai, ievēroju, ka viņa gulta vēl nav saklāta, un jutu pamudinājumu izdarīt to viņa vietā. Tā kā es steidzos, mēģināju

šo pamudinājumu neņemt vērā. Galu galā, tas bija viņa darbs, un es vēlējos viņam mācīt atbildību par saviem pienākumiem. Bet pamudinājums atkārtojās, un es atcerējos, ka biju solījis Dievam darīt visu, uz ko Viņš mani tajā dienā aicinās. Tā nu es saklāju dēla gultu un devos pabeigt savus darbus.

Viens no maniem tā rīta uzdevumiem bija saskaldīt pavardam malku. Tā kā mēs dzīvojam tālu no civilizācijas, mēs ar malku gan apsildām māju, gan gatavojam ēdienu. Man patīk skaldīt malku, un tas nešķiet grūts darbs. Turklāt prāts šajā laikā var kavēties pie citām lietām. Un tā nu es, gatavodams kurināmo, domāju par draugu, ar kuru mums bija radušās domstarpības. Domās uzskaitīju visas viņa kļūdas, attaisnojot sevi. Un tad pazīstamā balss, ko tajā rītā jau biju dzirdējis, no jauna uzrunāja manu sirdi.

"Džim, tev ir jālūdz par savu brāli, nevis jānodarbojas ar sevis attaisnošanu."

"Labi, Kungs, bet kas man būtu jālūdz?"

"Džim, Tev jālūdz, lai tu varētu ko darīt sava drauga labā, kurš tev nepiekrīt. Lai tu varētu darīt ko tādu, kas prasītu tavu laiku, tavu naudu un tavus talantus."

Pēc īsas iekšējas cīņas, turpat pie skaldāmā bluķa nolēmu pakļauties. Es lūdzu. Un ziniet, dažu nedēļu laikā Dievs atbildēja uz šo lūgšanu un deva man iespēju ko darīt šī cilvēka labā.

Es iedomājos, ka laikā, kamēr viņš ir ceļojumā, pie viņa mājas būs sakrājies daudz sniega, un jūs jau zināt, ka nav patīkami nogurušam atgriezties mājās pēc tāla ceļa, kur jūs gaida darbs, kad par visu vairāk gribat atpūsties. Jutu, ka Kungs šo domu ir ielicis manā prātā, lai ko darītu lietas labā. Es aizbraucu uz viņa māju un notīrīju visu sniegu, un tas man patiešām prasīja ne mazumu laika. Viņš nekad neuzzinās, kurš viņam ir palīdzējis, bet ar katru liekšķeres vēzienu mana sirds pret šo cilvēku atmaiga un manas domas attīrījās no aizvainojuma jūtām.

Tieši domas ir tā vieta, kur tiek uzvarētas vai zaudētas mūsu cīņas. Toreiz es to vēl nezināju, bet tajā dienā man domās bija jāizcīna vēl vairākas cīņas.

Tikko biju ticis galā ar darbiem, kad mans klients bija klāt. Sasveicinājies ar viņu, iegāju saimniecības telpā, lai paņemtu virsjaku. Vai varat iedomāties, ko es tur ieraudzīju? Mana sieva bija tikko izmazgājusi veselu kalnu drēbju. Tās vienkārši gaidīja, lai kāds tās izkarinātu žāvēties.

"Džim, es gribu, lai tu to izdari par prieku sievai."

"Bet tas nav mans darbs, Kungs. Un Dens gaida. Turklāt, tās ir sievas drēbes."

Tajā brīdī man atkal domās bija jāizcīna cīņa. Vai man vajadzētu paklausīt? Ja es to darīšu, ko par mani domās tas cilvēks, kuru esmu ataicinājis rīta agrumā? Vai būtu godīgi likt viņam gaidīt, kamēr es izžauju drēbes? Cīņa bija īsa. Esmu laimīgs, ka izvēlējos pakļaut savas domas un gudrību visu zinošajam Dievam. Es aicināju Denu ienākt un piedāvāju viņam padzerties. "Pēc brīža būšu atpakaļ," es teicu un izgāju pa durvīm ar veļas grozu rokās.

Pie veļas auklas sākās jauna cīņa. Tā kā bija jāsteidzas, es grasījos darbu paveikt ļoti ātri. Vai es gribēju izlīdzināt katru krunciņu, kā to darītu sieva? Bībeles princips ir visu, ko darām, darīt, cik labi vien spējam (Kolosiešiem 3:23). Mana miesa sacēlās un centās iegūt kontroli. Būtu tik viegli attaisnot paviršību, sakot, ka viņai vajadzētu būt pateicīgai, ka es vispār izkarinu veļu. Šajā šķietami tik nenozīmīgajā vajadzības brīdī Kungs bija ar mani, iedrošinot pakļauties un paklausīt. Sirds dziļumos pēc rūgtās personīgās pieredzes, es zināju, ka tas ir vienīgais ceļš uz patiesu laimi.

Rūpīgi izkarinot katru apģērba gabalu, jutu, ka kāds uz mani skatās. Strauji pagriezis galvu, redzēju Denu stāvam pie loga ar ūdens glāzi rokā un raugāmies uz mani ar patiesa izbrīna izteiksmi acīs. Pēc dažām minūtēm darbs bija paveikts un mēs ar Denu jau sēdējām viņa mašīnā.

"Džim, kāpēc tu izkarini sievas veļu?" viņš jautāja. Jocīgi, ka pirms brīža es pats tieši to pašu biju jautājis Dievam.

"Pirmkārt," es atbildēju, "tā nav manas sievas veļa, bet gan mūsu, otrkārt, man to darīt lika Dievs."

"Ko tu ar to domā – Dievs lika?" Dens taujāja.

"Tieši tā – Dievs uzrunāja mani domās un aicināja, lai es izžauju izmazgātās drēbes."

Mana cīņa bija pavērusi tēmu sarunai, kas turpinājās visu rītu. Nebiju nojautis, ka mana pakļaušanās Dieva mudinājumiem radīs iespēju izskaidrot Denam garīgas lietas, bet tā tas bija. Vēlāk viņš kļuva par manu draugu un nolēma veidot dziļākas attiecības ar Dievu.

Ja atļaujam savam "es" palikt un valdīt mūsu dzīvēs, cenšoties sevi darīt laimīgu, mēs piedzīvojam nožēlojamu eksistenci. Ja izvēlamies nepakļaut savu "es", neļaut savai vecajai miesīgajai dabai mirt, mūsos neizbēgami rodas visi šie konflikti un neapmierinātība ar dzīvi, kas izposta ne vien mūsu prieku, bet arī mūs pašus.

Mums ir iespēja izvēlēties, kādu eksistences līmeni mēs vēlamies. Brīvība izvēlēties un spēja izmantot savu gribu ir lielākā dāvana, ar ko Dievs ir apveltījis cilvēci. Atbilstoši lietots, cilvēka izvēles spēks, atsaucoties Dieva žēlastībai, savieno mūs ar Visuma Dievu, un Viņa spēkā un vadībā mēs kļūsim par svētību pasaulei. Nepareizi izmantots, šis pats izvēles spēks cilvēku novedīs pie rīcības, kas liks pasaulei drebēt. Ielūkojieties vēsturē, palūkojaties uz diktatoriem, kuru vārdi ir kļuvuši par sinonīmu ļaunumam, un ziniet, ka ikvienā gadījumā tas viss sākās ar šķietami nenozīmīgu izvēli iet pašam savu ceļu.

Pēc Dž. Honbergera grāmatas "Izlaušanās" sagatavojusi Liene Pandare

AIZ DZELZS PRIEKŠKARA

Par godu Latvijas Valsts simtgadei, turpinām apskatīt arī latviešu baptistu kustības vēsturi. Šoreiz par okupācijas laiku no 1944. līdz 1990. gadam.

1944. gada 13. oktobrī padomju sarkanarmija ieņēma Rīgu. 1944. gada oktobrī sākās bēgļu plūdi uz Rietumiem, kas aizrāva arī daudzus baptistu draudžu locekļus un garīdzniekus. 1944. gada 26.-29. oktobrī Maskavā notika PSRS evaņģēlija kristīgo un baptistu sanāksme ar kongresa raksturu, kas, pakļaujoties padomju valdības spiedienam, pieņēma lēmumu par divu minēto PSRS brīvbaznīcu apvienošanos vienā reliģiskā organizācijā – Vissavienības evaņģēlija kristīgo baptistu savienībā.

IZMANTOT LAIKU

No kara darbības brīvajos Latvijas novados māc. Kārļa Lācekļa vadībā tika nodibināta LBDS pagaidu padome. Ar lielu neatlaidību K. Lāceklis rosināja draudžu reģistrāciju. Viņš nojauta, ka šis ir izdevīgs laiks (patiesībā tas bija vienīgais laiks), lai pastāvīgas draudzes statusu piešķirtu citreizējām misijas stacijām un ticīgo ļaužu pulciņiem, kā arī ievadītu darbā jaunus sludinātājus. 1945. gadā no jauna tika reģistrētas 9 draudzes, tai skaitā arī Daugmales draudze, kura vēlāk kļuva par Ogres Trīsvienības baptistu draudzi.

DRAUDŽU POSTĪŠANAS DARBS

1945. gada jūlijā viens no traģiskajiem notikumiem bija LBDS Savienības nama oficiāla atsavināšana un nodošana Jaunatnes teātrim. Cīņa pret šo varmācību bija bijusi ilga, K. Lāceklis atteicās parakstīt jebkādus nodošanas dokumentus. Tas bija viens no galvenajiem iemesliem viņa arestam un vēlākai deportēšanai 1946. gada martā. Savukārt 1945. gada augustā tika leģitimēta LBDS "brīvprātīgā" pievienošanās VEKBS. 1948. gada oktobrī Latvijas baptistu draudžu bīskapa amatu ieņēma Rīgas Mateja draudzes māc. A. Rēdlihs. Bija cerība turpināt labi iesākto kopdarbu, taču drīz iesākās Latvijas tautas postīšanas laiks – tūkstošiem Latvijas iedzīvotāju tika deportēti uz Krievijas austrumiem, galvenokārt uz Omskas un Tomskas apgabaliem. Tā rezultātā tika panākta lauku saimniecību kolektivizācijas "brīvprātība". Pie visa tā turpinājās aktīva cīņa pret ticību Dievam un ticīgajiem. Daudzus ticīgos pārņēma bailes un atkāpšanās no ticības, aiziešana no aktivitātēm draudzes darbā.

Boļševistiskais terors darīja savu visos sabiedrības un kultūras slāņos, arī baznīcās. Kolektivizācijas rezultātā lauku iedzīvotāji meklēja glābiņu pilsētās. Nāca aizvien jauni un jauni ierobežojumi baznīcu un draudžu darbībai. 1950. gada VEKBS padomes vadības nosūtītajā vēstulē, kas saturēja padomju valdības doto instrukciju atgādinājumu, piemēram, bija atrodams šāds nosacījums:

"No jauna atgādinām, ka pie kristības nedrīkst tikt pielaisti nepilngadīgie, t.i., personas jaunākas par 18 gadiem. Mūsu padoms ir novest kristāmās jaunatnes skaitu, vecumā no 18-25 gadiem, līdz vismazākam apmēram. Skolu apmeklējošo jaunatni vispār nevar kristīt. Kristībām jānotiek visklusākos apstākļos, bez jebkādas iepriekšējas izsludināšanas."

Padomju okupācijas vara varmācīgi atņēma dievnamus Liepājas Nacaretes draudzei (1950. gadā), Liepājas Otrai draudzei (1949. gadā), Liepājas pentakostu Elimas draudzei (1949. gadā), Rīgas Semināra draudzei tās pēdējo patvērumu Savienības namā (1949. gadā) un citām draudzēm.

Grūtības tika sagādātas draudzēm un koriem sakarā ar aizliegto dziesmu sarakstu. No 19 krājumiem tika aizliegtas 74 dziesmas un no 18 dziesmām atsevišķi panti. Padomju okupācijas varai bīstami šķita vārdi Cerības Ausekļa (1909.) 53. dziesmas 3. pantā (tulk. J. Iņķis):

Bīskapu Pēteri Egli (vidū) klausās Jaunjelgavas māc. Gunārs Lagzdiņš (no labās) un viņa palīgs Pāvils Jakovļevs

"Iesim cīņā Jēzus Vārdā,
Bruņas Viņš un patvērums.
Tanī uzvarēsim droši
Visas varas, kas pret mums."

No "Vecās Skaņu Rotas" (1902.) tika aizliegts dziedāt "Visur zvanīt zvana Evaņģēliju, Kristus verdzīgām tautām sola brīvību" (Nr.5), "Briesmu, bēdu stundiņās Tik uz priekšu, kristīgājs!" (Nr.54.). Protams, ka šie aizliegumi visumā tika ignorēti.

Neskatoties uz ierobežojumiem, 1950.to gadu sākumā Dievs sūtīja vietēju garīgu pamošanos, kuras rezultāti visvairāk bija jūtami Liepājas un Rīgas draudzēs. Par garīgo atziņu centru kļuva Rīgas Golgātas draudze ar māc. Eduarda Strēļa saturā bagāto un izteiksmē aizrautīgo sludināšanu. Par garīgo aktivitāšu centru kļuva Rīgas Mateja draudzes koris ar diriģenta Jāņa Ezeriņa organizēto un vadīto darbības daudzpusību.

VAŽU ATSLĀBUMS

1953. gada martā nomira boļševiku diktators J.Staļins. Visā padomu impērijā iesākās terora važu lēna atlaišana. Šo apstākļu dēļ nelielu uzlabošanos sajuta arī baznīcas. Taču ar 1958. gadu pacēlās jauns karojošā ateisma uzbrukumu vilnis pret visām reliģijām, pildot toreizējā PSRS komunistu partijas 1. sekretāra Ņ. Hruščova stingros norādījumus, kuri tika ietverti jaunajā VEKBS Nolikumā. No jauna tika likvidētas draudzes, slēgti un postīti dievnami, iesākās redzamas vajāšanas pret pagrīdē esošajiem pentakostiem. PSRS evaņģēlija kristīgo un baptistu draudžu locekļu vidū tas izraisīja protesta kustību, ko pārstāvēja t.s. Orgkomiteja un vēlāk Baznīcu padome, kas ilgus gadus darbojās pagrīdē. Padomju vara pret Orgkomitejas līderiem vērsa īstas vajāšanas, it sevišķi tad, kad izdevās atklāt garīgās literatūras un Bībeļu iespiešanas nelegālās tipogrāfijas. 1959. gada nogalē tika likvidēts bīskapa amats Latvijā, Igaunijā un Lietuvā. Par Baltijas republiku baptistu draudžu kopdarba vienpersonisku vadītāju palika N. Ļevindanto.

Ar lielu smeldzi tika svinēta Latvijas baptistu draudžu pastāvēšanas 100 gadu jubileja 1960. gada 28. un 29. maijā Rīgā. Notika garīdznieku sanāksme, kurā izskanēja pateicība Dievam par pagātni un šodienu, gan daudz skarbu vārdu, adresēti Vissavienības kopdarba vadībai un vietējā kopdarba vadībai.

1961. gadā padomju okupācijas vara atņēma Rīgas Āgenskalna draudzes dievnamu, nododot to Latvijas Televīzijas rīcībā. Tika nojaukts dievnama tornis. Āgenskalna draudzes telpas tika ierādītas Rīgas Mateja draudzes dievnamā.

Padomju okupācijas varas karojošā ateisma

rīcībā bija vairākas administratīvas metodes, kā kavēt draudžu darbu. Draudzes dibinātāju – tā sauktā divdesmitnieka – sarakstā tika prasīti tikai vietējā ciema vai pilsētas iedzīvotāji. Draudzei piederošo naudu prasīja noguldīt bankā, kas nozīmēja bankas kontroli pār visām draudzes finanšu operācijām. Draudžu sapulcēšanās telpām īstus un iedomātus trūkumus atrada gan sanitāra stāvokļa kontrolētāji, gan ugunsdzēsēji. Daudzkārt baptistiem tika liegtas prēmijas un apmaksāti atpūtas braucieni uz ārzemēm, paaugstinājumi darbā vai cita rakstura atzinība. Taču nedrīkstētu aizmirst, ka arī padomju okupācijas laikā baptisti atradās ikdienas darba pienākumos, baptistu bērni gāja skolas gaitās, jaunatne ieguva tehnisko, medicīnisko un mākslas vidējo un augstāko izglītību.

1966. gada 10. janvārī nomira VEKBS priekšsēdētāja 1. vietnieks N.Ļevindanto, kura 20 gadu ilgajā vadībā nepārtraukti risinājās konfrontācija starp viņu un Latvijas baptistu draudžu garīdznieku vairākumu. Tajā pašā gadā pirmo reizi pēc LBDS likvidācijas tika ievēlēta Bīskapa padome un jaunais bīskaps Pēteris Egle. Šajā gadā notika arī pirmā Ogres baptistu draudzes kopsapulce māc. E.Strēļa vadībā.

Padomju okupācijas varas uzbrukumi baptistu brīvības un likumu pildīšanas izpratnei atkārtojās laiku pa laikam. Par vienu no saviem upuriem tā izvēlējās Aizputes draudzes sludinātāju Jāni Šmitu. 1974. gadā viņam atņēma garīdznieka tiesības par jaunatnes un bērna darba aktivizēšanu. J. Šmits izmantoja konflikta saasināšanos par ieganstu savai emigrēšanai 1976. gadā uz Vācijas Federatīvo Republiku, vēlāk uz Kanādu. Vēlāk 1996. gadā viņš tika ievēlēts par Rīgas krievu Misiones draudzes mācītāju.

Uzdrīkstēšanās laiks

1977. gadā, bīskapam P. Eglem noliekot bīskapa amatu, viņa vietu ieņēma māc. Jānis Tervits. Pateicoties 120 un 125 gadu Latvijas baptistu draudžu pastāvēšanas svinībām, Brālības dievkalpojumiem un garīdznieku kvalifikācijas celšanas sanāksmēm, nostiprinajās draudžu vienotība. 1978. gada vasarā, pēc 50 gadu pārtraukuma, latviešu baptistu draudžu kopdarba vadītāji, proti, J.T ervits un A.V asks, apmeklēja latviešu baptistu draudzes ASV. Neaprakstāmu prieku sagādāja 1987. gada 10. decembrī no Zviedrijas saņemtās 240 Bībeles latviešu valodā, kuras bija sarūpējis zviedru pentakostu mācītājs I. Holmbergs. Vēlāk tam sekoja līdzīgi precedenti arī no citām ārvalstīm.

Uzdrīkstēšanās LBDS kopdarbā savijās ar uzdrīkstēšanos vietējo draudžu darbā. Savu darbošanos paplašināja kori, jaunatne, svētdienas skola. Draudzes sāka remontēt draudžu namus vai arī būvēja piebūves. 1989. gadā savus draudžu namus atguva Rīgas Āgenskalna un Jaunjelgavas draudzes. Draudzes tika atjaunotas arī garīgi, piemēram, Gulbenes draudze māc. Pētera Krieva vadībā.

Baptistu draudzes 1989. gadā ļoti aktīvi izmantoja lielo reliģiskās un kultūras dzīves atceri – Bībeles tulkojuma latviešu valodā 300 gadu jubileju. Aktīvu dalību šajos evaņģelizācijas pasākumos ņēma Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs Gunārs Lagzdiņš, organizējot tos un sludinot Daugavpils, Madonas un Ogres kultūras namos.

Latvijas baptisti savu liecību un rīcību, kas nesaskanēja ar padomju okupācijas režīma prasījumiem, neuzskatīja par politisku cīņu, neuzskatīja to arī par kādu īpašu varonību, kuru nāktos afišēt, bet tie bija katra baptista vārdi un rīcība saskaņā ar viņa kristīgo sirdsapziņu. Dievs pasargāja, Dievs deva īstos vārdus, ar kuriem atbildēt okupācijas varas pārmetumiem, tagad Dievs ir ļāvis piedzīvot brīvības laiku kristīgai dzīvei un kristīgai liecībai.

Izmantojot Jāņa Tervita grāmatu "Latvijas baptistu vēsture", materiālu sagatavoja Dainis Pandars

DRAUDZES **AKTUALITĀTES**

Norvēģu kristiešu viesošanās OTBD. Foto: D. Pandars

VIESI NO NORVĒĢIJAS

Lai veidotu sadraudzības attiecības ar mūsu draudzi, kā arī kalpotu ģimenes centrā "Tabita", svētdien mūsu draudzes telpās notika sadraudzības dievkalpojums ar kristiešiem no Norvēģijas. Ārzemju jaunieši liecināja par savu ticību, dziedāja, rādīja skeču un vēlāk spēlēja spēles kopā ar atnākušajiem bērniem un jauniešiem.

KURSS "BRĪVĪBA KRISTŪ"

Septembrī ceturtdienās pl. 19:00 iesākās māceklības kurss "Brīvība Kristū", kura mērķis ir palīdzēt katram Dieva bērnam nostiprināties savā kristīgajā identitātē un palīdzēt noņemt šķēršļus garīgai izaugsmei. Kursa nodarbības vidēji apmeklē 30-40 dalībnieki. Kurss turpināsies 13 nedēļas līdz 29. novembrim.

VECUMS **NAV** ŠĶĒRSLIS

Šī gada 14. septembrī notika mūsu draudzes senioru kārtējā sadraudzības pēcpusdiena. Dievs atkal bija devis saulainu un siltu dienu. Kopā sanācām 22 māsas un brāļi, kuri dzīvo Ogrē vai Ogres novadā. Māsa Inta ierosināja, lai katrs nosaucam, kurā Latvijas reģionā esam dzimuši. Pārstāvētas tika visas mūsu dzimtenes puses, izņemot Ziemeļvidzemi, un izrādījās, ka tikai daži visu mūžu pavadījuši Ogres novadā.

Tikšanās tika uzsākta ar kopēju lūgšanu un māsas Nadjas sveikšanu viņas 80 gadu jubilejā. Ziedus draudzes vārdā pasniedza brālis Jānis Ģēģeris. Tad sekoja lūgšanas un pielūgsmes dziesmas. Vairākas māsas un brālis Aivars Vīksniņš pastāstīja savas liecības par to, kā Dievs darbojies viņu dzīvēs gan pēdējo mēnešu laikā, gan arī agrāk. Aivars atgādināja, ka Mozus, Noā un Ābrahams savu kalpošanu Dievam uzsāka tikai sirmā vecumā, tāpēc arī katram senioram ir jākalpo Dievam neatkarīgi no gadu daudzuma.

Tika izteiktas arī vairākas pateicības par saņemto dziedināšanu Jēzū Kristū, dodot padomu, ka dziedināšana jābalsta vienīgi uz Dieva vārdu Bībelē, sakot „bet ir rakstīts".

Pēc tam ieturējām kopīgas pusdienas, kas bija izcili garšīgas. No sirds pateicība saimniecēm un Tam Kungam.

Pēc maltītes pārrunājām, ko vēl vajadzētu darīt nākošajā tikšanās reizē. Tika ierosināts noskatīties kādu īsu kristīgu filmu vai liecību. Varētu arī aizsūtīt mācītājam Dainim kādu neskaidru jautājumu no Bībeles. Seniori vēlētos arī dzirdēt kādas māsas vai brāļa pieredzi lūgšanā par paša vai tuvāko dziedināšanu.

Draudzīgā un miera pilnā atmosfērā laiks paskrēja nemanot un atvadījāmies, priecīgi tikties atkal!

Dace Martinsone

Seniorus uzrunā diakons Aivars Vīksniņš. Foto: D. Pandars

“KĀ TĀRPS IEKĻUVA ĀBOLĀ?”

Šogad mums Dievs devis daudz ābolu. Pilnas ābeles. Izskatās ļoti garšīgi. Ņemu ābolu, nokožu gabalu un skatos - kustās tārpiņš. Kā tas tur iekļuvis, ja ābols no ārpuses ir nevainojams un skaists?

Lūk, Ābola svētkos mēs, svētdienskolotāji kopā ar bērniem un vecākiem, mēģinājām to saprast.

16. septembrī pēc Dievkalpojuma pulcējamies zālē - bērni, lai kaut ko piedzīvotu un saņemtu, vecāki - lai atbalstītu, un mēs - svētdienskolotāji - lai vestu piedzīvojumā. Visi kopā mēs svinējām svētdienskolas 2018./19. mācību gada pirmo dienu. Lai gan bērni tika pieskatīti arī vasaras periodā, sākoties rudenim, mēs turpinām ceļojumu Bībeles notikumos un vēstījumos pēc visā pasaulē kopīgas mācību programmas, ko Latvijā iztulkojuši Bērnu kristīgās izglītības apvienības (BKIA) pārstāvji.

Sākām ar lūgšanu, kurā mūs vadīja mūsu mācītājs Dainis Pandars, un slavējām Dievu ar skanīgām bērnu dziesmām.

“Kā ābolā tas tārps iekļuva?” - šo stāstu ar aizrautību un Elzas Skaras zīmējumiem mums stāstīja Aija Grīnberga. Izrādās, ka tārps ābolā iekļuvis tad, kad uz ābeļzieda nolaidies kāds kukainis un iedējis savu oliņu ziediņā, pašā zieda sirsniņā - tāpat kā mūsu sirds samaitājusies jau no pašas pasaules radīšanas sākuma, kad Ieva un Ādams atļāva čūskai iedēt savas tumsas olas viņu sirdīs. Paldies Jēzum par to, ka Viņš mums ir ceļš, lai mēs varētu būt bez “tārpiem”, kad stāsimies Dieva priekšā. Paldies Svētajam Garam, ka Viņš mūs vada, ja mēs Jēzu esam atzinuši par savu vienīgo Glābēju.

Jautājums tieši Tev: ja Tu vēl neesi atzinis Jēzu par savu atbrīvotāju no grēkiem jeb “atbrīvotāju no sirds tārpiem”, vai Tu gribi būt kā tārpains ābols arī turpmāk? Jo tikai Jēzus var atbrīvot, neviens cits. Ne pašiedvesma, ne meditācija, ne krustiņa nēsāšana neatbrīvo no tā “tārpa sirdī”.

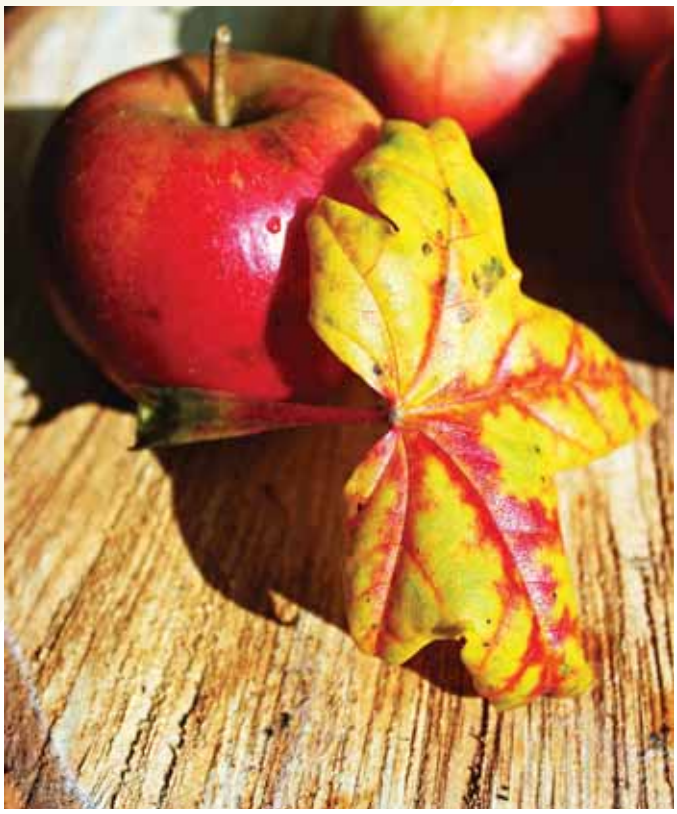

Pēc nopietnās daļas un nopietnajiem jautājumiem bērni “ceļoja” pa stacijām: pie Aksanas Brokānes bērni centās izlasīt no lielākām sēklām to mazāko - šoreiz tā bija ābola sēkliņa; pie Kristīnes Ulbikas bērni mācījās nospēlēt kādu dziesmiņu; pie Nila, Amandas Umuļiem un viņu komandas bērni centās izmakšķerēt ābolus; Maruta Segliņa bija sagatavojusi mērķī tālmešanas piedzīvojumu ar āboliem un spaini, bet Zaneripu ģimene visi kopā bija izveidojuši staciju ar domu par aizliegto augli. Šajā stacijā bērni gatavoja un spieda zīmogus. Arī ārpus ēkas bija stacija, ko vadīja Jonatans Suraks. Te bērniem ar krītu uz bruģa bija jauzzīmē skaists ābols, kurā nav tārpu.

Noslēgumā visi bērni saņēma pateicības balviņas un varēja mieloties pie našķu galda, kuru uzklāja Inta un Edgars. Paldies visiem par kopā būšanu, sirsnību vienam pret otru, aizrautību un mīlestību. Paldies mūsu Vienīgajam Dievam, ka Viņš mums dod prieku!

Ināra Roziņa

DIEVA BĒRNIEM

Tev varbūt kādreiz ir radies jautājums: “Kāpēc es atkal kļūdījos? Visu es sapratu, bet pieļāvu tik muļķīgu kļūdu!” Definīcija: Kļūda ir nepareiza rīcība, novirze no normas (Oksfordas vārdnīca). Grieķu vārds, kas apzīmē grēku - hermartia - ir cēlies no loka šaušanas mākslas. Vārda sākotnējā nozīme ir “aizšaut mērķim garām”. Vai Tu redzi šo jēdzienu līdzību?

Lasi 3. Mozus grāmatu, ieraksti trūkstošos vārdus un secini, kas “nebija pareizi” jeb bija kļūdaini vai grēcīgi:

[1] Bet čūska bija _____ no visiem lauku zvēriem, ko Dievs Tas Kungs bija _____. Tā teica sievai: "Vai tad _____ Dievs ir teicis: neēdiet ne no viena koka dārzā?" [2] Sieva _____ čūskai: "Mēs ēdam no koku augļiem dārzā, [3] bet par tā koka augļiem, kas ir _____ vidū, Dievs teicis: no tā jums nebūs ēst, nedz to aiztikt, citādi jūs mirsit." [4] Tad čūska teica sievai: "Jūs mirt nemirsit, [5] bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsit, jūsu acis atvērsies un jūs būsit _____ _____, zinādami labu un ļaunu." [6] Un sieva _____, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru. Un viņa _____ no tā augļiem un _____, un _____ arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņš ēda. [7] Tad viņu abu acis tapa atvērtas, un viņi atzina, ka viņi bija kaili, un viņi savija vīģes lapas un taisīja sev gurnu apsējus. [8] Tad viņi sadzirdēja Dieva Tā Kunga balsi, kas dārzā staigāja dienas vēsumā; tad cilvēks un viņa sieva _____ starp dārza kokiem Dieva Tā Kunga priekšā. [9] Un Dievs Tas Kungs _____ cilvēku, sacīdams: "Kur tu esi?" [10] Tas atbildēja: "Es dzirdēju Tavu balsi dārzā, un mani pārņēma _____, jo es esmu kails, un es paslēpos."

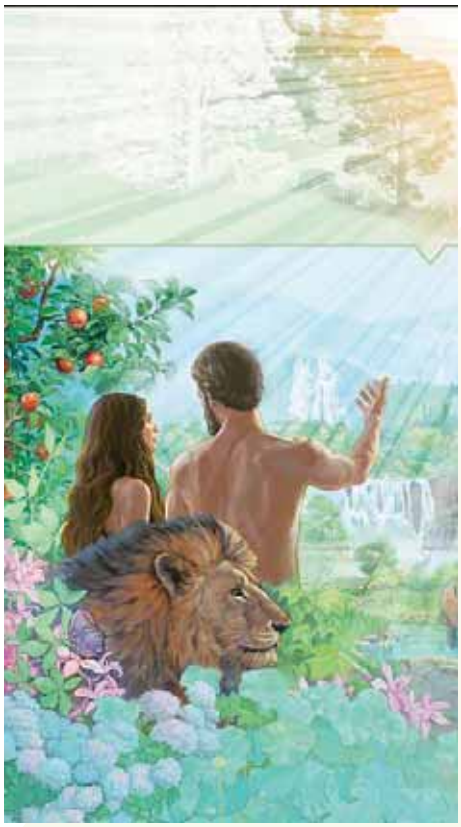

NOTIKUMI **OKTOBRĪ**

PIRMDIENA	OTRDIENA	TREŠDIENA	CETURTDIENA	PIEKTDIENA	SESTDIENA	SVĒTDIENA
1.	2. **19:00** Mājas grupas	3. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	4. **19:00** Kurss "Brīvība Kristū"	5. **18:00** Bībeles studiju grupiņa sievietēm "Staigājot ar Kristu" **19:00** Jauniešu vakars	6.	7. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu
8. **19:00** Kalpotāju lūgšanas	9. **19:00** Mājas grupas	10. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	11. **19:00** Kurss "Brīvība Kristū"	12. **18:00** Konference "Dziedināšana garam, dvēselei un miesai" **19:00** Jauniešu vakars	13. **11:30 un 18:00** Konference "Dziedināšana garam, dvēselei un miesai"	14. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums ar aizlūgšanām par dziedināšanu
15.	16. **19:00** Mājas grupas	17. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	18. **19:00** Kurss "Brīvība Kristū"	19. **19:00** Jauniešu vakars **21:00** Lūgšanu vakars	20.	21. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
22.	23. **19:00** Mājas grupas	24. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	25. **19:00** Kurss "Brīvība Kristū"	26. **19:00** Jauniešu vakars **19:00** Bībeles studija ar Dereku Līfu	27.	28. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums
29.	30. **19:00** Mājas grupas	31. **08:00** Vīru lūgšanas **19:00** Lūgšanas	1. NOVEMBRIS **19:00** Kurss "Brīvība Kristū"	2. **19:00** Jauniešu vakars	3.	4. **10:30** Lūgšanas **11:00** Dievkalpojums ar Sv. Vakarēdienu

* Ir iespējamas izmaiņas

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes avīze "Svētdienas Vēstis" 2018/10 (117), 2018. g. 14. oktobris.
Avīzi veido: Dainis Pandars, korektore – Annija Lagzdiņa, salikums – Ansis Imaks.
Vidus pr. 15, Ogre, LV–5001, tālr. (+371) 2 88 99 025, otbdraudze@gmail.com, http://otbd.lv
Laikrakstu "Svētdienas vēstis" elektroniskā formātā var lasīt otbd.lv mājas lapas sadaļā "Materiāli/Raksti"

THE GLOBAL LEADERSHIP SUMMIT
GLS vadītāju konference

2018

TEV IR ietekme.

Pasaules līmeņa vadības ekspertu atziņas Tevi iedvesmos un palīdzēs attīstīt vadības prasmes.

2018. gada 9. – 10. novembris

Kregs Grešels
Draudzes Life Church *līdzdibinātājs un mācītājs*

Andžela Ērendsa
Kompānijas Apple *vecākā viceprezidente mazumtirdzniecības jautājumos*

Bīskaps T.D. Džeikss
Humanitārās organizācijas un draudzes The Potter's House *dibinātājs un mācītājs*

Saimons Sineks
Bestselleru autors, organizācijas Start With Why *dibinātājs*

Šīla Hīna
Triad Consulting Group *dibinātāja, Hārvardas Jurisprudences skolas lektore*

Ervins Makmanuss
Autors, futūrists, Mozaīkas draudzes dibinātājs Losandželosā

Denijs Maijers
Restorānu īpašnieks, iekļauts žurnāla Time *"100 ietekmīgāko cilvēku" sarakstā*

Dr. Deivids Livermors
Kultūras inteliģences centra prezidents, bestselleru autors

Rasmuss Ankersens
Bestselleru autors, uzņēmējs

Džons Maksvels
Vadības eksperts, bestselleru autors un koučs

DŽULJETA FANTA
Korporācijas Whitespace at Work *izpilddirektore*

Karla Harisa
Investīciju bankas Morgan Stanley *viceprezidente, direktore un vecākā klientu konsultante*

Reģistrācija, vairāk informācijas: www.glslatvija.lv

Videokonferences norises vieta:

Ūnijas iela 99, Rīga, Kristīgā centra "Labā Vēsts" telpas

twitter.com/GLSLatvija facebook.com/glslatvija instagram.com/glslatvija glspodcast.com GLSnext

29368831 | info@glslatvija.lv